

[Arentøft.]

konkurrencen blive hård. Som eksempel kan nævnes, at Hongkong kan levere billige skjorter, og når danske tekstilfabrikanter sender skjorter til syning i Hongkong, skyldes det de lavere arbejds lønninger. Vore er på grund af skattetrykket for høje, og vi kan ikke konkurrere på priser. Fremskridtspartiet fortsætter derfor ufortrødent med at søge at få indkomstskatterne ned og på længere sigt helt væk, så vort omkostningsniveau kan komme ned. Den udfordring, som kommer i konkurrencen fra andre lande, ikke mindst fra u-landene, må dansk erhvervsliv se i øjnene og være klar til at møde; det nytter i alle tilfælde ikke at lukke øjnene.

Til slut vil jeg ikke undlade at nævne spørgsmålet om udvisning af 4 russiske diplomater i oktober sidste år. Jyllands-Posten gik i går i sin leder skarpt i rette med den sags behandling. Når der skrives til udvisning af diplomater, er der noget alvorligt på færde, og efter min mening er det forkert at tilbageholde sådanne oplysninger for befolkningen, så man får det indtryk, at der rigtignok ikke er fremtrædende røvere i den danske bøgeskov, for at citere Jyllands-Posten.

Jeg vil derfor gerne slutte med at spørge udenrigsministeren, om regeringen ikke i fremtiden vil være mere åben i den slags tilfælde, således at hele den danske befolkning kan blive klar over, at der er nok så mange røvere af den ene eller anden art inden for landets grænser, og at vi ikke længere lever i Frode Fredegods tid, men i de barske realiteters tid, hvor nytænkning på utallige områder er nødvendig.

Stinus (RV):

Jeg vil gerne begynde med at takke udenrigsministeren for det fyldige oplæg til denne debat. Det radikale venstre er glad for denne lejlighed til så hurtigt efter fremkomsten af statsminister Tindemans' rapport om Den europæiske Union at få lejlighed til både at drøfte de udenrigspolitiske aspekter af denne og nogle af de konkrete udenrigspolitiske områder, på hvilke vi samarbejder med de øvrige otte EF-lande. Allerede Danmarks tilslutning til De europæiske Fællesskaber tilsagde et stadig snævrere samarbejde på alle områder. Mange af Tindemans' konklusioner og anbefalinger kan derfor ikke komme bag på os. For os er spørgsmålet først og fremmest, hvordan vi kan

sikre os indflydelse på og kontrol med udviklingen, således at den ikke bare kommer som noget uafvendeligt, som tilfældet nok har været på mange områder siden begyndelsen af vort medlemskab.

Netop på det udenrigspolitiske område er der mange tegn på, at folkettinget i hvert fald i visse sammenhænge gradvis og umærkeligt sættes uden for indflydelse i forhold til EF. Jeg tænker bl. a. på partiernes repræsentation i delegationen til FN's generalforsamling og på folketingets manglende kontrol med den del af u-landsbistanden, som kanaliseres gennem EF, og der kunne sikkert nævnes andre eksempler.

Hvad angår kontrollen med u-landsbistanden, håber det radikale venstre, at det i kommissoriet for et nyt u-landsudvalg vil være muligt at få afstukket ganske klare retningslinjer vedrørende udvalgets beføjelser ikke alene med hensyn til den bilaterale u-landshjælp, men også med hensyn til den stadig voksende del af u-landsbistanden, som skal kanaliseres gennem EF, jfr. det afsnit i Tindemans' rapport, hvori det hedder:

»Midlet til vor fælles optræden udbygges ved gradvis at overdrage Fællesskabet en væsentlig del af de nationale bevillinger til samarbejde og udvikling og ved at koordinere vore øvrige aktiviteter på området.«

Vi finder, at denne problematik nu med øget styrke må tages op i udenrigsudvalget under dets behandling af forslaget til lov om ændring af lov om internationalt udviklingssamarbejde, og jeg skal derfor afholde mig fra flere bemærkninger herom i dag.

Når jeg herefter vender mig specielt til EF-samarbejdet i FN, gør jeg det under henvisning til en passus i Tindemans' rapport, hvori det hedder:

»Det drejer sig om at bekræfte den europæiske identitet i de internationale politiske drøftelser, således som de ni med voksende held gør det i De Forenede Nationer.«

Det radikale venstre er absolut ikke imod samarbejdet mellem de ni i De Forenede Nationer. Vi er endvidere i det store og hele enige i den politik, som Danmark og de øvrige EF-lande har ført i FN, det være sig med hensyn til afstemninger eller stemmeforklaringer eller andre indlæg, så de følgende kritiske bemærk-